

opusdei.org

Prelaadi kiri (juuni 2015)

Piiskop Echevarria jätkab selles kuus mõtisklemist perekonna teemal. "Püha Josemaria elutee on meile kõigile elav näide tema imelisest õpetusest ja nii peaks meist alati kiirgama Naatsareti kodu püha atmosfääri."

01.06.2015

Mu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Teie kirjades, milles te mulle nii paljudest "suurejoonelistest asjadest" jutustate, räägite te ka palverännakutest, millega ma iga päev ühinen; konkreetseid üksikasju kogedes on mulle suureks abiks, kui ma teid saadan, teie külaskäigul Maarja, Jumalaema ja meie Ema juurde!

Kõigil kontinentidel tähistati tänavu esimest korda rõõmu ja tänutundega õndsas Alvaro mälestuspäeva. Ja mõne nädala pärast pühitseme me koos paljude teiste inimestega kogu maailmast püha Josemaria püha. Sellest päevast, mil Jumal meie Asutaja oma õndsusesse kutsus, on möödunud juba 40 aastat. Kui palju häid asju on Jumal meile selle aja jooksul võimaldanud! Peale selle on läinud täide tema sõnad: "Taevas olles suudan ma teid palju rohkem aidata."

Täna tahaksin ma peatuda ühel neljast asjast, mis on teoks saanud. See eksisteeris Opus Deis juba esimestest hetkedest alates kuid nüüd on saanud meie igaühe kohuseks anda edasi seda *väikese perekonna* atmosfääri, mis on kiriku rüpes juba üsna suureks kasvanud. Tõhustatud palve "perekonna" institutsiooni eest mariaanlikul aastal on meie jaoks nagu nõue, et vaadelda mõningaid selle spetsiifilisi jooni, mis peegeldavad Jeesuse, Maarja ja Joosepi püha kodu atmosfääri ilu. Opus Dei keskuste ja kõigi kristlike perekondade peale mõeldes, tajus meie Isa, et me kuulume *sellesse perekonda*.

Jumal on meid valinud, et võiksime teenida Jumala armastust ja rõõmu ning seda kõikjale viia ja seda erilise innuga oma koduseinte vahelt ja töökohalt leida; just seal peaks meie südamest iga päev erilisi tänupalveid kostma. See hädavajalikkus,

hoolitseda väikeste koduste
materiaalsete asjade ja
kooseksisteerimise eest, viib meid
ehtsa kontemplatiivse dialoogini, kui
teeme seda teistele sellepärast, et me
armastame Jumalat. Mida
hoolikamalt me nende väikeste
asjade eest hoolitseme, seda enam
aitame me kaasa kiriku ja Opus Dei
arengule ja oma kodu arengule.

Püha Josemaria elutee on elav näide
tema õpetusest meie kõigi jaoks ja
seepärast peaks meist kõigist
Naatsareti kodu püha õhkkonda
kiirgama. Asetagem ennast
erinevatesse võtmeolukordadesse, et
näha, milline oli meie Isa vastus.
Jumal tahtis, et kristliku elustiili
esimestel õppetundidel me eelkõige
vanemate ning õdede-vendadega
koos olles püüaksime teisi rõõmuga
teenida. Vanavanemad (püha
Josemaria vanemad) olid esimesed,
kes teda õpetasid, kuidas peab
kristlane käituma. Kristlikult elatud

argipäev on väga tähtis alus selleks, et laste ja noorte inimlik ja kristlik isiksus harmooniliselt ja takistamatult areneda võiks.

Kui Jumal laskis tal Opus Deid näha, hoolitses meie Isa kõige eest. Hiljem, esimeste Ferrazi õpilaskodu aastate jooksul, seadis ta mõnede poegade abiga kõik sisse nii, et tekiks rõõmus perekondlik õhkkond ja seda ilma eriliste materiaalsete vahenditeta; juba siis unistas te Opus Dei ülikoolist, kus pidi valitsema seesama perekondlik stiil, kus iganes see ka ei oleks.

Hiljem, kui Don Alvaro Opus Deid juhtima hakkas, ütles ta, "mulle tundub, et need müürid on kivist laotud, kuid tegelikkuses koosnevad need armastusest"; nii külluslik oli palve, ohver, töö ja panus selleks, et töö hästi lõpetada, et see ka tulevaste põlvete jaoks hästi vastu peaks. Tema isiklik eeskuju ja tema sõna

olid parim kool kõigi jaoks, eriti Opus Dei naistele, kes aegamööda hakkasid keskuste majapidamise eest hoolt kandma.

Meie Isa rääkis sageli majapidamistöode suurest ühiskondlikust tähtsusest, mis ei ole sugugi ebaoluline faktor Opus Dei tegevuses. ” Kõik meie apostellikud kavatsused muutuvad tühiseks, kui meie tütrede administratsioonitööd asjatundlikkuse, üleloomuliku eesmärgi, rõõmu ja kunstniku panusega ei tee, täies teadmises, et nad teenivad Jumalat ja et Jumal neile kui armastatule otsa vaatab.”[1]

Mõelgem tänutundes ka vanaemale ja tädile (püha Josemaria ema ja õde), kelle kaasabi oli väga märkimisväärne, eriti, mis puudutas esimeste naiste töö organiseerimist ja sisseseadmist. Esimesest hetkest kerkis säde, mis süütas kõik ja tuhandetes perekondades kõigil

kontinentidel tärkas samasugune töö-ja elustiil.

Ma julgen väita, et tänase ühiskonna kurva kriisiolukorra juured peituvad just seda liiki koduste asjade tegematajätmistes. Kui isa, ema ja lapsed hoolikalt kodutööde eest hoolitsevad ja rõõmuga erinevate ülesannete eest vastutuse enda peale võtavad, paraneb inimlik kvaliteet; siiras armastus, mida Kristus meile tõi, võiks siis levida ja paljusid konflikte oleks võimalik vältida.

Keegi ei tohiks arvata, et ta on kodustest töödest vabastatud, kõik on kohustatud neid tegema. Kõik isad peaksid selles osas vastutust tundma, sest see kaitseb perekonda. Ei tohiks kunagi unustada sõnu, mida ütles püha Josemaria: "perekonna õnne saladus peitub igapäevastes asjades, mitte unistustes. See peitub varjatud rõõmus, et saab koju tulla; see peitub armastusväärses läbikäimises lastega, igapäevastes töödes, milles

kogu pere kaasa lööb; rahulikus suhtumises raskustesse ja nende sportliku hoiakuga ületamises; ja lõpuks seisneb see ka modernse tehnika saavutuste õiges kasutamises, et teha oma kodu meeldivamaks, oma elu lihtsamaks ja ennast mitmekülgselt arendada.”[2]

Ka lapsed peaksid vastavalt vanusele kodutöödest osa võtma. Nii ”õpivad nad” oma perekonna elus osalema. Nad õpivad nii ohvreid tooma; nad õpivad väärtustama oma andeid.”[3] Teisest küljest ”kiirgab vennalikkus perekonnas erilise säraga, kui me oskame näha seda hoolitsust, kannatlikkust ja armastust, millega ümbritsetakse õdesid ja vendi, kes on nõrgad, haiged või üksildased. Paljud õed ja vennad teevad seda, kogu maailmas ja võibolla ei oska me nende suuremeelsust piisavalt hinnata.”[4]

Ma ei tahaks jätta märkimata, et tänan Jumalat selle armastava hoole eest, millega minu tütred ja pojad haigete eest hoolitsevad. Igaüks peaks materiaalsed abiosutused palveks muutma, siis ei ole need enam ainult materiaalsed. Jeesuse juures olla, kannatajates Jeesust näha – see peaks saama meie teiseks loomuseks, nii, nagu ütles meie Isa, seisneb elu ühtsus pidevas seoses üleloomuliku ja loomuliku vahel.

Ärgem lakakem iga kodu ja keskust nägema kui Naatsareti kodu pikendust– ka siis, kui oleme väsinud. Võibolla tulevad meile pähe ekslikud mõtted: Jumal küll... alati seesama. Ei, see ei ole alati üks ja sama. See on alati sama, kuid suurema armastusega.

Öelgem Issandale täie usaldusega: Jeesus, ilma sinuta ei suuda ega taha me oma päevi mööda saata; ärgu jäägu meile kaugeks need sinu

kolmkümmend aastat, mis sa
Naatsaretis veetsid; või töö, mida tegi
meie Isa, kui ta esimese õpilaskodu
juhtimise enda peale võttis; me
oleme otsustanud sellise
pühendumise vormi kasuks, et igale
ülesandele üleloomulik ja inimlik
tähendus anda.

Ka asjades, mis tähtsusetuna näivad,
võime me inimestele palju head
anda, sest Jumal on iga hetk meile
lähedal: ta käib teel koos meiega ja
ka meie peame seda koos temaga
käima. Ja ärgem unustagem, et
täiuslikkus, millega me kõike
sooritame, mille me igapäevasesse
teenistusse paneme, avaldab pühade
osaduse kaudu mõju kogu kirikule ja
Opus Deile nii nüüd kui ka tulevikus .

Asetagem ennast sageli ja rõõmuga
Naatsaretti, majja, kus elasid Jeesus,
Maarja ja Joosep. Nende nelja seina
vahel, sõpruses kohalike inimestega
ja nende vestlustes olid Taevas ja

maa tugevalt seotud ja selle sama tunde peaksime me looma oma kodus ja töökohal. Kõik peaks olema selle teenistuses, et intensiivselt Jumalaga rääkida ja igale tegevusele kaasa aidata, et meie kaasinimesed rõõmus ja rahu igapäevaelu teed käiksid.

Nähes seda töösse suhtumist ja rahu, mis Opus Dei kodudes valitseb, siis mõtlevad paljud inimesed – ja nad ütlevad selle ka välja: siin on Jumalaga tegemist. Midagi ei tule lähemale reaalsusele. Täie teadmisega tahame me oma vastutusega, millega Jumal arvestab ikka toime tulla, ka siis kui oleme natuke kuivanud ja väsinud. Siis võime me ikka ja alati Jumalale öelda: Issand, ma ohverdan sulle selle väsimuse; ma tahan alati sinule toetuda ja ikka paremini teisi teenida.

Jeesus, Maarja ja Joosep oskasid oma kõige väiksemadki tegevused ära kasutada, et need armastusega täita, et see armetu toake, milles nad elasid kõige armastusväärsemaks ja rõõmsamaks koduks muuta. Jah, nad olid vaesed, kuid ometi rikkad nende kolme intensiivse üleloomuliku rikkuse pärast. Ka meie oleme kutsutud nii käituma, täie vastutustundega. Siis, elades kakskümmend neli tundi päevas täielikus Jumala ligiolekus, võme me Maa Taevale lähemale viia ja Taeva allapoole maa juurde tõmmata.

Tahaksin meelde tuletada ka juunikuu pühasid: Kristuse Ihu ja Vere Püha, Jeesuse Süda, Neitsi Maarja puhtaim süda valmistugem nendeks käsikäes püha Josemariaga. Palugem Paavsti ja tema kaastöötajate eest, et lähenev Peetri ja Pauli Suurpüha oleks hea võimalus, et võiksim need palved intensiivsemaks muuta. Ja olgem

tiheadalt ühenduses minu
palvesoovidega; ka mina olen Jumala
abiga teie poolel.

Suure rõõmuga tahaksin veel viimast
preestrikspühitsemist meelde
tuletada. Neil päevil oli tuntav väga
suur ühtsus. Kõik osavõtjad olid
ühenduses – isegi kui nad end teisiti
väljendasid: *quam bonum et quam
iucúndum habitáre fratres in unum!*
[5], mis kõlab sarnaselt nagu lause:
kui imeilus on luua perekond!

Oma armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+Javier

[1] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 25.5.1974

[2] Püha Josemaria, Vestlused, Nr. 91

[3] Paavst Frantsiskus, Jutlus
üldaudientsil, 11.2.2015

[4] Paavst Frantsiskus, Jutlus
Üldaudientsil, 18.2.2015

[5] Ps 133, 1

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2015/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2015/)
(12.03.2026)